

- **Entre les ombres de la Ciutat** -

Des de petit, sempre em van ensenyar que la vida era com un joc d'escacs, un tauler ple de jugades estratègiques on cada moviment havia de ser calculat amb precisió per a no caure a les mans del destí.

No obstant això, mai em van advertir que en aquest joc algunes persones estaven destinades a ser simples peons sacrificats en el camí cap a la glòria d'uns altres. Vaig néixer en el cor d'una metròpolis bulliciosa, on els gratacels s'alçaven imponents cap al cel, com a monuments a l'ambició desenfrenada de la humanitat. Els carrers desbordaven de vida, però sota la brillant façana de progrés i modernitat, jeia una realitat molt més fosca.

El meu nom és Alejandro, però la gent solia dir-me Àlex. Des de molt jove vaig aprendre a sobreviure en les ombres d'aquesta gran ciutat. Els meus pares van morir quan tan sols tenia sis anys, víctimes de la violència que consumia el nostre barri. Des de llavors, em vaig veure forçat a aprendre les regles no escrites del carrer, on l'astúcia i la determinació eren els teus millors aliats.

Què és el que vols fer quan creixis, Àlex? -em preguntava la senyoreta Marta, l'única mestra que mostrava un indicatiu d'interès pel meu futur.

- No ho sé, senyoreta. Suposo que només vull sobreviure -vaig respondre amb honestedat, encara que els seus ulls reflectien una tristesa que no podia comprendre del tot.

A mesura que creixia, em vaig adonar que aquesta ciutat no era justa per a tots. Aquí, la riquesa i el poder dictaven les regles, mentre que aquells que no tenien res eren condemnats a lluitar pels restos que queien de la taula dels poderosos. Una nit, mentre caminava pels carrers a la recerca d'una mica de menjar, vaig poder presenciar una escena que canviaria la meva percepció de la realitat. Vaig veure a un home de vestit elegant sortir d'un luxós restaurant, escortat per dos guardaespalles, mentre que a pocs metres de distància, un ancià rebuscava en un contenidor d'escombraries buscant alguna cosa per emportar-se a la boca.

- Ei tu! -vaig cridar, sentint una ràbia bullint en el meu interior-. No pots veure que aquest home necessita ajuda? Els guardaespalles em van mirar amb desdeny, com si fos una molèstia insignificant que havien d'ignorar.

- No és cosa teva, noi. Ves-te'n d'aquí abans que et fiquis en problemes -em va advertir un d'ells, empenyent-me cap enrere. Però no vaig poder quedar-me de braços plegats. Em vaig acostar a l'ancià i li vaig oferir la mà per a ajudar-lo a aixecar-se.

- Gràcies, jove. Però no tens per què ficar-te en problemes per mi -va dir l'ancià amb veu dèbil, mentre s'agafava al meu braç amb gratitud.

- No puc quedar-me de braços plegats mentre veig aquesta injustícia. Ningú hauria de veure's obligat a viure així -vaig respondre convençut.

Aquella nit, mentre descansava en un racó fosc d'un carreró per a intentar agafar el son, vaig reflexionar sobre el món en el qual vivia. Em vaig adonar que l'autèntica injustícia no era només la falta de recursos o oportunitats, sinó la indiferència d'aquells que tenien el poder de canviar les coses, però triaven mirar cap a un altre costat. Vaig decidir que ja era suficient. No podia continuar sent un espectador passiu en la meua pròpia vida, ni en la dels altres. Si volia veure un canvi real en aquesta ciutat, havia de ser jo mateix el canvi que volia veure en el món, com deia aquell vell líder que havia llegit en un llibre de la biblioteca abandonada del barri.

Amb el temps, vaig començar a involucrar-me en activitats comunitàries, ajudant a aquells que més el necessitaven. Vaig fundar un petit refugi per a persones sense llar, on oferíem menjar, refugi i suport emocional a aquells que havien estat oblidats per la societat. Cada dia, lluitava per construir un món més just i equitatiu, encara que fos només un petit pas.

- Per què fas tot això, Àlex? - em preguntava la senyoreta Marta, amb una barreja de sorpresa i admiració en els seus ulls.

- Perquè ningú més ho fa, senyoreta -li responia sempre amb un somriure cansat.

Els anys van passar i, tot i els obstacles i les dificultats, vaig continuar lluitant per la causa en la qual creia. Vaig veure com la meua comunitat es reunia, com les persones es donaven suport entre elles i com, a poc a poc, anàvem fent una petita diferència en aquest món enorme. Però com tot en la vida, els moments de felicitat i esperança estaven destinats a ser interromputs per la realitat.

Una nit, mentre intentava rescatar un nen petit que vivia al carrer i que estava en perill, un home desconegut em va empènyer amb força. Vaig caure a la carretera just en el moment en què un cotxe passava a tota velocitat. Va ser un sol segon, un segon de dolor i desorientació, i després, només foscor, una foscor que em va acompanyar durant tres mesos i sis dies.

Quan em vaig llevar, vaig trobar-me envoltat per les llums encegadores d'una habitació d'hospital. El dolor em colpejava com si fos el mar colpejant les roques en una nit de tempesta, però no va ser res en comparació amb la confusió que sentia. On era? Què havia passat? A poc a poc, els records de l'accident van començar a tornar, com fragments d'un puzzle. Vaig intentar moure'm, però el dolor em va clavar a l'habitació com una agulla afilada. Vaig intentar cridar, però només vaig poder emetre un gemec feble. Va ser llavors quan vaig sentir una presència a prop meu. Vaig girar el cap amb dificultat i vaig veure'ls, allà, al costat del llit. Eren els meus pares. No els havia vist en anys, des de la seva mort, però allà estaven, amb els seus somriures càlids i els seus ulls plens d'amor.

- Estem orgullosos de tu, Àlex -va dir la meva mare, amb una veu commovedorament dolça. - Has fet el correcte.- Vaig sentir una barreja de sorpresa i emoció en el meu interior. ¿El correcte? Què volia dir?

-Has il·luminat el món amb la teva bondat i el teu cor valent -va afegir el meu pare, amb una veu que ressonava amb una autoritat reconfortant. - Recorda sempre que al teu cor hi ha una llum que il·luminarà qualsevol foscor.- Vaig somriure, tot i que les llàgrimes em pujaven als ulls. Era una conversa estranya, però al mateix temps, era reconfortant. Em va fer sentir caliu, esperança, com si tots els meus esforços haguessin valgut la pena. Em vaig adormir.

Però quan vaig obrir els ulls de nou, seguia a la meva habitació d'hospital, tota sol. Vaig mirar al voltant, confós, preguntant-me si tot allò havia estat només un somni. Però llavors, vaig notar-ho. Al meu costat, sobre la taula de nit, hi havia una petita llanterna. Brillava amb una llum tènue, però càlida i reconfortant. Va ser en aquell moment quan ho vaig saber. No era un somni. Les paraules dels meus pares, la seva presència, tot allò havia sigut real. I la llanterna, aquella petita llanterna que il·luminava la foscor de l'habitació, era la prova que necessitava per a creure-ho. Amb un somriure als llavis i una nova força al cor, vaig saber que encara hi havia molt per fer.

La lluita no havia acabat, però ara, sabia que no ho faria sol. Amb la llum dels meus pares il·luminant el camí, estava preparat per afrontar qualsevol adversitat que em presentés la vida.